

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.2096/10 (2007)
Дана: 22.07.2010.
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Николе Динића, председника већа, Драгана Јовановића и Милорада Тешића, чланова већа, са судијским помоћником Сандром Газетић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца В. А. из Б. , Улица ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове 07 број 466-02-00276/93 од 01.11.2007. године, у правној ствари самовласног заузећа земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 22.07.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове 07 број 466-02-00276/93 од 01.11.2007. године.

Образложење

Оспореним решењем туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове 07 број 466-02-00276/93 од 01.11.2007. године, одбачен је предлог В. А. за понављање поступка, који је окончан решењем истог органа 07 број 466-276/93 од 06.07.1994.године, којим је одбијена као неоснована жалба А. В. , изјављена против првостепеног решења бр.466-339/90 од 23.03.1993.године, којим је тужиоцу наложено да без одлагања и о свом трошку уступи заузето земљиште у друштвеној својини – кп.бр.... којом управља и располаже Општина Б., коју је самовласно заузео и на истој изградио привремене објекте, које решење је оглашено правноснажним дана 15.02.1995. године.

Тужбом поднетом Врховном суду Србије дана 18.12.2007. године, која је заведена код тог суда под бројем У.10330/07, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наводећи да ни првостепени ни другостепени орган не утврђују укупну површину парцеле бр.... од 523 м кв, коју је купио,

као и површину од 43 м кв, по основу анекса уговора, те да је укупна површина парцеле 566 м кв. Навео је да се на основу налаза вештака, геометра, види да нема заузећа. Предложио је да суд поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање туженом органу.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. ст.1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

У списима предмета налази се пресуда Врховног суда Србије У.1082/02 од 31.08.2001. године, којом је поништен закључак туженог органа 07 број 466-02-276/93 од 02.03.2001. године, којим је одбачен исти предлог тужиоца за понављање поступка, а којом пресудом је туженом наложено да у поновљеном поступку правилно оцени благовременост поднетог тужиоачевог предлога. Такође, у списима се налази и пресуда Врховног суда Србије У.2910/02 од 24.09.2004. године, којом је поништено решење туженог 07 број 466-02-276/93 од 16.04.2002. године, због тога што није поступио по примедбама тог суда у погледу оцене благовремености предлога, као и из разлога што је диспозитивом одбио предлог за понављање поступка наводећи у образложењу разлоге за одбацивање истог, чиме је донео решење чији су разлози наведени у образложењу противуречни диспозитиву, уз повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Оспореним решењем тужени орган поново поступа супротно својој обавези која проистиче из члана 61. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), јер не доноси одлуку у складу са примедбама Врховног суда Србије које су дате у напред наведеним пресудама. Наиме, у оспореном решењу не наводе се чињенице које упућују на то да ли је предлог тужиоца за понављање поступка од 23.08.1999. године благовремен, а такође, у форми решења се одбацује предлог за понављање поступка, супротно члану 246. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97...31/01), при чему је образложење поново контрадикторно диспозитиву.

Даље, тужени орган оспореним решењем, након цитирања пресуда Врховног суда Србије којима су поништаване његове раније одлуке о предлогу тужиоца за понављање поступка, а не поступајући по примедбама које су у њима изнете, своју одлуку образлаже тиме што наводи одлуке које је доносио у поступку извршења решења од 23.03.1993. године и у поступку по захтеву тужиоца за одлагање извршења, констатујући да је њима управни поступак окончан. Ниједна од одлука туженог, на којима заснива чињенично стање, не односи се на одлучивање о предлогу тужиоца за понављање поступка окончаног решењем од 06.07.1994. године, те су оваквим поступањем туженог органа, при доношењу оспореног

решења учињене битне повреде одредби члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97...31/01), који прописује да се пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и странкама омогућити да остваре и заштите своја права и правне интереса, као и члана 199. став 2. истог закона, којим је прописано да свако решење мора, између осталог, да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с`обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У поновном поступку тужени орган ће правилно и потпуно утврдити чињенице које су од значаја за решавање о предлогу тужиоца за понављање поступка од 23.08.1999. године и дати јасне правне разлоге за своју одлуку, у свему по примедбама суда из ове пресуде, као и по примедбама Врховног суда Србије из пресуда којима су поништаване раније одлуке туженог донете по том предлогу, у смислу члана 61. Закона о управним споровима, те правилном применом материјалног права и уз поштовање правила поступка, донети на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 41. став 2., у вези са чланом 38. став 2. Закона о управним споровима („Сл.лист СРЈ“ број 46/96), донео одлуку као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.07.2010. године, II-4 У.2096/10 (2007)

Записничар
Сандра Газетић,с.р.

Председник већа-судија
Никола Динић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС